

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **ALKONE a.s.**, se sídlem Senovážné náměstí 992/8, Praha, zastoupený Mgr. Janem Mrázem, advokátem se sídlem Štěpnická 1081, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2015, č.j. SZPI/AAA757-46/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Ústředního inspektorátu ze dne 8.12.2015, č.j. SZPI/AAA757-46/2015, kterým byl zrušen výrok II. o povinnosti uhradit náklady řízení ve výši

1 000 Kč a řízení o uložení náhrady nákladů řízení zastaveno, změněn poslední odstavec výrokové části upravující způsob úhrady pokuty z původní celkové částky 151 350 Kč na celkovou částku 150 350 Kč a potvrzeny výroky I. a III. rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně ze dne 24.7.2015, č.j. SZPI/AA757-38/2015.

I. Podstata věci

Žalobce byl rozhodnutím ze dne 24.7.2015, č.j. SZPI/AA757-38/2015, shledán vinným ze spáchání čtyř správních deliktů dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), kterých se dopustil tím, že:

1) z výrobního skladu umístěného v provozovně Polešovice 446 v období od 30.8.2013 do 13.10.2013 uvedl do oběhu víno označené jako RULANDSKÉ ŠEDÉ, alk. 11,0% obj. č. šarže 1202280813, víno původem: Slovensko, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o., Polešovice 446, Česká Republika v CZ25579380, v celkovém množství 1300 ks lahví á 0,75 l (staženo z oběhu bylo 60 ks lahví á 0,75 l), které bylo v rozporu s čl. 56 odst. 5 nařízení Komise (ES) č. 607/2009 ze dne 14.7.2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, v platném znění (dále jen „NK (ES) č. 607/2009“) označené kódem stáčírny CZ25579380, ačkoliv tento kód nebyl žádné stáčírně Ministerstvem zemědělství přidělen, čímž žalobce porušil čl. 52 odst. 1 NK (ES) č. 607/2009,

2) dne 8.11.2013 formou skladování ve skladu hotových výrobků umístěném na provozovně Polešovice 446 uváděl do oběhu víno označené jako víno červené suché, MODRÝ PORTUGAL, alk. 11,0 % obj., šarže č. 1702221013, víno původem: Maďarsko, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o., Polešovice 446, Česká Republika v CZ25579380, hodnocené množství 894 ks lahví á 0,75 l, které bylo v rozporu s čl. 56 odst. 5 NK (ES) č. 607/2009 označené kódem stáčírny CZ25579380, ačkoli tento kód nebyl žádné stáčírně Ministerstvem zemědělství přidělen, čímž žalobce porušil čl. 52 odst. 1 NK (ES) č. 607/2009,

3) z výrobního skladu umístěného v provozovně Polešovice 446 v období od 14.11.2013 do 19.11.2013 uvedl do oběhu víno označené jako víno bílé, „Vinařův soudek“, alk. 10,5 % obj., šarže č. 24041113, Víno z Evropského společenství, v celkovém množství 1 152 ks lahví á 2 l, které dle posudku a protokolu o zkoušce č. P039-71110/13/A03, oba ze dne 04.12.2013, nevyhovělo požadavkům uvedeným v čl. 14 odst. 1 v návaznosti na čl. 14 odst. 2 písm. b) a čl. 14 odst. 5 NR (ES) č. 178/2002, podle kterých potravina nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná, kdy potravina se nepovažuje za bezpečnou, je-li považována za nevhodnou k lidské spotřebě, přičemž

předmětné víno bylo ve smyslu provedených rozborů vyhodnoceno jako nevhodné k lidské spotřebě, a to z důvodu kažení, neboť u něj byly shledány nedostatky v požadavcích kladených na jeho vůni - oxidáza a chuť - oxidáza, po myšíně;

4) dne 13.01.2014 formou skladování ve skladu hotových výrobků umístěném na provozovně Polešovice 446 uváděl do oběhu vína označená:

- CHARDONNAY, víno bílé, víno původem Itálie, č.š. 1301260713, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 162 ks lahví á 1 l,

- SVATOVAVŘINECKÉ, víno červené, víno původem Slovensko, č.š. 180221013, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 144 ks lahví á 0,75 l,

- SVATOVAVŘINECKÉ, víno červené, víno původem Slovensko, č.š. 1802270813, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 314 ks lahví á 0,75 l,

- FRANKOVKA, víno červené, víno původem Maďarsko, č.š. 1606130813, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 110 ks lahví á 1 l,

- CHARDONNAY, víno bílé, víno původem Itálie, č.š. 1301090813, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 252 ks lahví á 1 l,

- MERLOT, víno červené, víno původem Slovensko, č.š. 1901141013, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380 v množství 252 ks lahví á 1 l,

- FRANKOVKA, víno červené, víno původem Slovensko, č.š. 1602260713, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 504 ks lahví á 0,75 l,

- RULANDSKÉ ŠEDÉ, víno bílé, víno původem Slovensko, č.š. 1202280813, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 132 ks lahví á 0,75 l,

- MÜLLER THURGAU, víno bílé, víno původem Maďarsko, č.š. 1002280813, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 90 ks lahví á 0,75 l,

- MODRÝ PORTUGAL, víno červené, víno původem Maďarsko, č.š. 1706130813, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 234 ks lahví á 1 l,

- SVATOVAVŘINECKÉ, víno červené, víno původem Slovensko, č.š. 1802260713, alk. 11,0 % obj., obsahuje oxid siřičitý, plněno pro MORAVSKÉ VINNÉ SKLEPY s.r.o. Polešovice 446, Česká republika v CZ25579380, v množství 126 ks lahví á 0,75 l,

která byla v rozporu s čl. 56 odst. 5 NK (ES) č. 607/2009 označena kódem stáčírny CZ25579380, ačkoli tento kód nebyl žádné stáčírně Ministerstvem zemědělství přidělen, čímž žalobce porušil čl. 52 odst. 1 NK (ES) č. 607/2009.

Za to byla žalobci podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství uložena úhrnná pokuta ve výši 150 000 Kč (výrok I.). Výrokem II. rozhodnutí uložil žalovaný žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč. Výrokem III. byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru 350 Kč. Výrokem IV. bylo řízení zahájené ve věci podezření ze spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, týkající se uvádění vína označeného jako RULANDSKÉ ŠEDÉ, č. šarže 1202280813 do oběhu zastaveno, neboť nebylo prokázáno spáchání správního deliktu souvisejícího s nevyhovujícími senzorickými vlastnostmi vína.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterým napadl výroky I., II. a III. prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil výrok II. prvostupňového rozhodnutí a řízení o uložení náhrady nákladů řízení zastavil. Současně změnil poslední odstavce výrokové části prvostupňového rozhodnutí upravující způsob úhrady pokuty tak, že slova „Celkovou částku ve výši 151 350,- Kč (slovy: sto padesát jeden tisíc tři sta padesát korun českých)“ nahradil slovy „Celkovou částku ve výši 150 350,- Kč (slovy: sto padesát tisíc tři sta padesát korun českých)“. Výroky I. a III. prvostupňového rozhodnutí žalovaný potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce nesouhlasí s uložení pokuty. Žalovaný dle jeho názoru nesprávně aplikoval absorpční zásadu, neboť při stanovení výše trestu za sbíhající delikty správně neposoudil ve vzájemné souvislosti pět správních deliktů již sankciovaných pokutou ve výši 1 290 000 Kč uloženou pravomocným rozhodnutím ze dne 11.6.2014, č.j. SZPI/AC738-34/2014 (dále jen „rozhodnutí ze dne 11.6.2014“), a čtyři správní delikty řešené žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobci měla být při správné aplikaci absorpční zásady uložena pouze jedna sankce - úhrnný trest za spáchání všech devíti správních deliktů. Žalobce tak má za to, že byl postupem žalovaného potrestán fakticky dvakrát. Žalovaný totiž měl napadeným rozhodnutím toliko konstatovat vinu

žalobce, aniž by ukládal žalobci pokutu, případně měl rozhodnutí ze dne 11.6.2014 zrušit a všech devět správních deliktů projednat ve společném řízení.

Žalobce dále uvádí, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jakými konkrétními úvahami se při posouzení závažnosti jednotlivých správních deliktů žalovaný řídil a jakým způsobem vzájemně posoudil jejich trestní sazby. Úvahy správního orgánu prvního stupně vedoucí k uložení sankce a její výše jsou v odůvodnění rozhodnutí popsány jen v obecné rovině a velmi vágně. Taktéž chybí jednoznačná a přesná specifikace důvodů, pro které žalovaný za nyní řešené správní delikty uložil sankci v uvedené výši. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Žalobce také považuje výši uložené pokuty za nepřiměřeně vysokou, neboť pokuta ve výši 1 290 000 Kč uložená žalobci rozhodnutím ze dne 11.6.2014 je dostatečnou sankcí za všechny správní delikty, kterých se žalobce dopustil. Žalobce má za to, že od jeho potrestání za správní delikty řešené v napadeném rozhodnutí mělo být upuštěno, zejména s přihlédnutím k tomu, že žalobci nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek jeho protiprávního jednání. Podle žalobce žalovaný pochybil také tím, že při stanovení výše pokuty nevzal dostatečně v úvahu žalobcovy majetkové poměry.

Žalobce tedy navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil, event. upustil od uloženého trestu. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné, odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl.

Na svém procesním postoji žalovaný setrval během celého řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud se nejdříve musel vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být

předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího soudního řízení.

Dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), uvede správní orgán v odůvodnění důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce předně namítá nedostatečné odůvodnění výběru správního deliktu nejprísněji postižitelného. K tomu na str. 12 prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že *„[z]ákon o vinohradnictví a vinařství stanoví pro správní delikty účastníka řízení, spáchané podle tohoto právního předpisu, stejnou maximální možnou výši pokuty. ... Za nejzávažnější správní delikt je přitom nutné považovat správní delikt spočívající v uvádění do oběhu vína označeného jako víno bílé, "Vinařův soudek“, alk. 10,5 % obj., šarže č. 24041113, Víno z Evropského společenství, které nevyhovělo požadavkům čl. 14 NR (ES) č. 178/2002, neboť se jednalo o víno nevhodné k lidské spotřebě vykazující známky kažení. Tento správní delikt tak mohl výrazným způsobem zasáhnout konečného spotřebitele.“* Z uvedeného vyplývá, že žalovaný porovnal správní delikty, pokud šlo o výši sankce, a po zjištění stejné maximální možné výše pokuty vybral správní delikt s ohledem na charakter individuálního objektu, proti kterému správní delikt směřuje. Svoji úvahu také řádně odůvodnil. Rozhodnutí tedy nepřezkoumatelné není.

Žalobce dále nesouhlasí s uloženou pokutou a namítá nesprávnou aplikaci zásady absorpce.

K tomu ze spisu vyplynulo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 11.6.2014 byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 290 000 Kč za spáchání pěti správních deliktů podle zákona o vinohradnictví a vinařství v období let 2012 a 2013; za spáchání správního deliktu nejprísněji postižitelného mohla být uložena pokuta až do výše 5 000 000 Kč (§ 39 odst. 6 písm. c/ zákona o vinohradnictví a vinařství). Následně žalovaný se žalobcem dne 13.1.2015 zahájil další správní řízení, které se týkalo spáchání čtyř výše uvedených správních deliktů podle zákona o vinohradnictví a vinařství v období let 2013 a v lednu 2014. Nyní napadeným rozhodnutím byla za jejich spáchání žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

Dle absorpční zásady obsažené v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích jestliže se pachatel dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.

Uvedená ustanovení zákona o přestupcích je přitom třeba analogicky aplikovat i na řízení o správních deliktech.

S ohledem na skutečnost, že spácháním všech devíti správních deliktů se žalobce dopustil porušení zákona o vinohradnictví a vinařství, jednalo se o skutky spáchané ještě před vydáním rozhodnutí ze dne 11.6.2014 a k projednání všech těchto deliktů je příslušný žalovaný, byly splněny podmínky pro projednání všech devíti správních deliktů ve společném řízení. Za jejich spáchání pak měla být žalobci v souladu se zásadou absorpce uložena toliko jedna sankce, a to za správní delikt nejprísněji postižitelný. Žalovaný tedy pochybil, pokud nepostupoval podle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích a nevedl se žalobcem jedno společné správní řízení, v jehož rámci by projednal všech devět správních deliktů spáchaných žalobcem. Takový postup však nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.6.2009, sp.zn. 1 As 28/2009, § 57 odst. 1 zákona o přestupcích *„je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem), tedy přísnější trest pohlcuje mírnější“*. Nevedení společného řízení o správních deliktech tak není vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud z navazujícího rozhodnutí je patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh správních deliktů. V posuzované věci je tak především nutné zodpovědět otázku, zda žalovaný při ukládání sankce napadeným rozhodnutím aplikoval zásadu absorpce i přes nevedení společného řízení.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvádí, že *„[p]ři hodnocení závažnosti spáchaných správních deliktů bylo dále v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 159/2014-42 ze dne 26.05.2015 přihlédnuto ke skutečnosti, že se účastník řízení dopustil souběžně s jednáním, o němž je nyní vedeno řízení dalších správních deliktů, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím SZPI, inspektorátu v Brně č.j. SZPI/AC738-34/2014 ze dne 11.06.2014, které bylo potvrzeno rozhodnutím SZPI, Ústředního inspektorátu č.j. SZPI/AC738-53/2014 ze dne 20.11.2014. V tomto rozhodnutí byla účastníku řízení uložena v souladu s analogickým použitím absorpční zásady upravené v ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství úhrnná pokuta 1.290.000,- Kč, povinnost nahradit náklady laboratorních rozborů ve výši 108.320,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. V souladu s aplikací absorpční zásady vzal správní orgán při stanovení závažnosti a následném stanovení výše pokuty v nyní projednávané věci tuto skutečnost v úvahu. S ohledem na to, že se účastník řízení dopustil v souběhu i dalších 4 správních deliktů, kromě těch hodnocených v rozhodnutí č.j. SZPI/AC738-34/2014 ze dne 11.06.2014, zvýšila se závažnost jeho protiprávního jednání. Závažnost správních deliktů, pro které bylo vedeno řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí č.j. SZPI/AC738-34/2014 ze*

dne 11.06.2014, a správních deliktů, kterých se účastník řízení dopustil v souběhu v nyní projednávané věci, je celkově možné hodnotit i s ohledem na hodnocené polehčující skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení jako velmi vysokou. Vzhledem k dříve uložené pokutě 1.290.000,- Kč má správní orgán za to, že takto hodnocené závažnosti protiprávního jednání by v úhrnu odpovídala pokuta ve výši 1.500.000,- Kč. Z toho důvodu v tomto rozhodnutí uložil pokutu ve výši 150.000,- Kč. V souladu s ustanovením § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví je možné uložit pokutu až do výše 5 mil. Kč“.

Lze tedy konstatovat, že se žalovaný již v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí důkladně zabýval souvislostí mezi sankcí ukládanou v tomto řízení a sankcí uloženou žalobci rozhodnutím ze dne 11.6.2014. Jak vyplývá z citované části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, žalovaný toliko navýšil uloženou pokutu rozhodnutím ze dne 11.6.2014 o částku 150 000 Kč, která dle jeho názoru reflektuje zvýšení závažnosti protiprávního jednání žalobce, přičemž celková výše pokuty uložená napadeným rozhodnutím a rozhodnutím ze dne 11.6.2014 nepřekročila maximální zákonnou výši, kterou byl žalovaný oprávněn žalobci za jím spáchaný nejprísněji postižitelný správní delikt uložit. Tímto postupem tak žalovaný mohl dospět k totožnému výsledku, k němuž by dospěl v případě, že by v souladu s § 57 odst. 1 zákona o přestupcích rozhodnutí ze dne 11.6.2014 zrušil a rozhodoval o všech devíti správních deliktech v jednom společném správním řízení. Při takovém postupu by žalovaný původně uloženou pokutu ve výši 1 290 000 Kč s ohledem na vyšší závažnost protiprávního jednání žalobce způsobenou dalšími čtyřmi spáchanými správními delikty přiměřeně zvýšil. Právě tuto úvahu obsahuje i napadené a jemu předcházející rozhodnutí.

Nelze přisvědčit názoru žalobce ani v tom, že v případě správních deliktů projednávaných v navazujícím správním řízení měl žalovaný výrokem toliko konstatovat vinu žalobce a spáchání těchto správních deliktů nepromítnout do úhrnného trestu. Takový postup by snad byl možný v případě, že by předchozím rozhodnutím neřešené správní delikty byly ve vztahu ke správním deliktům, za které byl žalobci uložen trest, toliko marginální povahy. Tak tomu ale v daném případě nebylo (žalobce byl nyní napadeným rozhodnutím trestán mj. i za uvádění na trh vína, které bylo vyhodnoceno jako nevhodné k lidské spotřebě).

Žalovaný tedy správně aplikoval zásadu absorpce a nevedení společného řízení tak nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani na pokuty uložené napadeným rozhodnutím a rozhodnutím ze dne 11.6.2014 (na obě dvě pokuty je přitom třeba nahlížet jako na sankci jedinou). Zdejší soud tak nepovažuje tuto námitku za důvodnou.

Pokud žalobce namítá porušení zásady *ne bis in idem*, kterou spatřuje ve dvojím postihu za jedno protiprávní jednání, tak ani v tom mu zdejší soud nemůže

přisvědčit. Podstata zásady *ne bis in idem* spočívá v tom, že nikdo nemůže být dvakrát potrestán za stejný skutek (musí být dána totožnost skutku; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2005, sp.zn. A 6/2003). V posuzované věci se však žalobce protiprávním jednáním dopustil celkem devíti skutků, které naplnily skutkové podstaty devíti správních deliktů dle zákona o vinohradnictví a vinařství. Tyto delikty pak byly žalovaným projednány ve dvou navazujících správních řízeních, přičemž v rámci prvního z nich bylo projednáno pět správních deliktů a v rámci druhého zbývajících čtyři správní delikty. Za žádný správní delikt tak žalobce nebyl potrestán dvakrát. K porušení zásady *ne bis in idem* tak nedošlo.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nevzal při stanovení výše pokuty v úvahu jeho majetkové poměry.

Správní orgán má povinnost při ukládání sankce dbát na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace trestu, přičemž princip individualizace trestu spočívá v ukládání druhu, kombinace a intenzity sankce s ohledem na všechny okolnosti a zvláštnosti konkrétního případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2007, sp.zn. 3 As 32/2007). Mezi tyto okolnosti a zvláštnosti případu je nutné zahrnout právě i majetkové poměry pachatele správního deliktu.

Jak v dané věci vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný při posouzení majetkových poměrů vycházel z dokumentů předložených žalobcem, a to z jeho rozvahy k 31.12.2014, výkazu zisku a ztrát za období od 1.1.2014 do 31.12.2014 a z výpisu z katastru nemovitostí. Z těchto předložených dokladů žalovaný dovodil, že *„byť se účastník řízení nejméně v roce 2014 nacházel ve finanční ztrátě, uvedené mu nikterak nebránilo investovat další finanční prostředky k nákupu nemovitostí či pořízování zásob. Z předložených dokladů rovněž vyplynulo, že na straně účastníka řízení jsou nadále nemalá aktiva (53 129 000,-Kč), přičemž část těchto aktiv jistě může sloužit k uhrazení uložené pokuty. ... Odvolací orgán má za to, že uložená pokuta může sice účastníka řízení citelně finančně zasáhnout, což je jedna z jejích funkcí (represivní funkce), avšak v daném případě se nejedná o pokutu nepřiměřenou nebo likvidační. Navíc je nutno podotknout, že v daném případě bylo nezbytné zohlednit závažnost protiprávního jednání, kterého se účastník řízení v předmětné věci dopustil. Uložení nižší pokuty by bylo nepřiměřeně mírné vůči závažnosti správních deliktů“*.

Takové vypořádání s majetkovými poměry žalobce považuje zdejší soud za dostatečné a založené na racionální a logické úvaze. Nadto nelze pominout, že žalobce byl výzvou ze dne 27.8.2015, č.j. SZPI/AA757-41/2015, vyzván k doložení majetkových poměrů nad rámec skutečností, které je možné si opatřit z veřejně dostupných informačních databází. Ve výzvě žalovaný uvedl i rozsáhlý demonstrativní

výčet možných dokumentů, kterými žalobce může své majetkové poměry doložit. Žalobce však ponechal tuto výzvu zcela bez odezvy. Takovou žalobcovu pasivitu nelze, i s ohledem na omezené možnosti správního orgánu zjišťovat osobní a majetkové poměry (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, sp.zn. 1 As 9/2008, bod 35, 36), klást k tíži žalovaného, nýbrž právě žalobce. Zdejší soud tak nepovažuje ani tuto žalobní námitku za důvodnou.

Soud se neztotožnil ani s namítanou nepřiměřeností uložené pokuty.

Za správní delikt posouzený žalovaným jako nejprísněji postižitelný spočívající dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty, lze dle § 39 odst. 6 písm. c) citovaného zákona uložit pokutu do 5 000 000 Kč. Dle § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství správní orgán při určení výše pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí, žalovaný při stanovení výše pokuty hodnotil ve prospěch žalobce skutečnost, že žalobce sám nebyl výrobcem předmětných nevyhovujících vín, pouze tato vína lahvoval. V neprospěch žalobce žalovaný hodnotil skutečnost, že za pochybení spočívající v označení vín, kterých se žalobce dopustil, nese primární odpovědnost on. Ve vztahu k okolnostem, za nichž byly správní delikty spáchány, žalovaný hodnotil v neprospěch žalobce velké množství nevyhovujících vín, které žalobce uvedl do oběhu (5 414 kusů). Ve prospěch žalobce žalovaný nehodnotil množství vín, které bylo z oběhu staženo, neboť se jednalo o zanedbatelné množství. Naopak jako polehčující okolnost při určení výše sankce byla hodnocena skutečnost, že většina vín byla uváděna do oběhu formou skladování ve skladu hotových výrobků. Z hlediska následků spáchání správních deliktů byla uvážena míra možného poškození oprávněných zájmů spotřebitele, přičemž ve prospěch žalobce byla hodnocena skutečnost, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. Žalovaný dále přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce dopustil souběžně s jednáním, o němž bylo prvostupňovým rozhodnutím rozhodováno, dalších správních deliktů, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 11.6.2014.

V odůvodnění napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí se tedy žalovaný důkladně vypořádal se způsobem spáchání správních deliktů (str. 12 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 napadeného rozhodnutí), s okolnostmi, za nichž byly správní delikty spáchány i s následky těchto správních deliktů (str. 13 prvostupňového rozhodnutí a str. 8 napadeného rozhodnutí). Nejedná se přitom o odůvodnění vágní ani obecné, jak namítá žalobce. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné ani z tohoto důvodu.

Pokud jde o stanovení samotné výše pokuty, tak ta je výsledkem správního uvážení žalovaného. Je-li rozhodnutí o pokutě vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. Toto správní uvážení je přezkoumatelné soudem v rozsahu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanových zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2006, sp.zn. 5 As 20/2005).

V posuzované věci žalovaný při stanovení výše pokuty přihlédl ke všem zákonem požadovaným okolnostem a podrobně se s nimi v odůvodnění napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí vypořádal. Při stanovení výše pokuty taktéž přihlédl k sankci, která byla žalobci uložena dřívějším rozhodnutím žalovaného ze dne 11.6.2014. Uloženou pokutu tak nelze samu o sobě ani ve vztahu k pokutě uložené rozhodnutím ze dne 11.6.2014 s ohledem na počet spáchaných správních deliktů a okolnosti spáchání správních deliktů považovat za nepřiměřeně vysokou.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný měl od uložení sankce v souladu s § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství upustit, pak mu zdejší soud ani v tomto nemůže přisvědčit. Dle § 40 odst. 2 věty druhé zákona o vinohradnictví a vinařství v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o produkt jiný než zdravotně nezávadný nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může se od uložení pokuty upustit.

Citované zákonné ustanovení tak dává správnímu orgánu možnost na základě správního uvážení od uložení sankce v konkrétním případě upustit. Institut upuštění od potrestání za spáchání správního deliktu je však nutné vnímat jako výjimečný, který je namíste aplikovat toliko v situacích, kdy je z okolností případu zřejmé, že uložení sankce by bylo zjevně nespravedlivé a samotné projednání správního deliktu ve správním řízení bylo „trestem“ dostatečným. V posuzované věci žalovaný zcela v souladu se zákonem k upuštění od potrestání nepřistoupil, neboť některé správní delikty spáchané žalobcem upuštění od potrestání neumožňují (žalobce totiž mj. uváděl na trh víno nevhodné k lidské spotřebě).

Pokud žalobce uvádí, že od potrestání mělo být upuštěno, neboť nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek jeho protiprávního jednání, pak mu zdejší soud nemůže přisvědčit. S ohledem na výše uvedené okolnosti spáchání správních deliktů i na jejich počet nelze samotnou skutečnost, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek,

považovat za dostatečnou pro upuštění od potrestání žalobce. Lze však souhlasit se žalovaným, který tuto skutečnost zahrnul mezi polehčující okolnosti při stanovení výše pokuty. Ani tuto námitku tedy soud nepovažuje za důvodnou.

Soud tedy neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou. Žalobce se však dále domáhá upuštění od uložené pokuty.

Zdejší soud tedy posuzoval uplatněný moderační návrh.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Zdejší soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaný v daném případě uložil pokutu ve zjevně nepřiměřené výši. Jak již ale uvedeno výše, pokutu uloženou nyní napadeným rozhodnutím ani v kombinaci s pokutou uloženou rozhodnutím ze dne 11.6.2014 nelze považovat za nepřiměřeně vysokou. V jejich součtu (na obě pokuty je totiž třeba hledět jako na sankci jedinou) byl totiž žalobce potrestán za devět správních deliktů sankcí 1,44 mil. Kč, přičemž horní hranice pokuty u deliktu nejprísněji postižitelného je 5 mil. Kč. Uložená pokuta tedy dosahuje zhruba 1/3 maximální zákonné sazby u deliktu nejprísněji postižitelného. Má-li se jednat o sankci za spáchání devíti správních deliktů, není tato sankce bez dalšího nepřiměřenou, natož zjevně nepřiměřenou.

Soud zde považuje za potřebné poukázat na to, že smyslem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.4.2012, sp.zn. 7 As 22/2012). Současně považuje soud za potřebné zdůraznit funkci postihu, jak byl vůči žalobci uplatněn. Konkrétní forma postihu (pokuta) a jeho výše musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí žalobci, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře žalobce, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro žalobce likvidačním. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. K tomu viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2004, sp.zn. 10 Ca 250/2003, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS.

Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud rovněž nehledal důvodným návrh žalobce na upuštění od potrestání a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. prosince 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu